

Tankar kring energierna

Ordet och tillblivelsen

Om livet och kvantfysiken

Ordet och tillblivelsen – Tankar kring energierna
Rikare Liv – Civilisation. Paul Lindberg 2007

Rättelse: 2009-11-02,
Sid 21. Tillägg av mellanrubrik: *Cogitare – tankeprocessen*

Ordet och tillblivelsen

Tankar kring energierna

Inom alla religioner och tänkandets långa historia, har aspekter på relationen energi och materia formulerats. Det är frågorna kring alltings existens och i analogism som många gånger svaren kan anas. Ytterst var det Ordet som gav liv, och utan Ordet finns inte Ljus.

Med Ljus menas hela existensen i alla dess aspekter, och skapelsens och medvetandets yttersta mening – de rena energierna, eller kvantfysiken. Dessa ord är för mig den yttersta realiteten!

Tankarna hos mig växlar mellan modern naturvetenskap och med försöken att koppla analogier mellan andlighet och med vår tids vetenskap. Många andra gör det, och jag är en av många.

Jag frågar mig själv: varför denna artikel? Och svaret ligger i tiden vi passerar. Jag har alltid sökt mig till förnuftet, och fann andligheten. Och varningarna kring tidsandan och den globala uppvärmningen och dess konsekvenser gjorde mig klarvaken. Av den anledningen undrade jag om människan kommer att klara av att reda upp detta enorma scenario, som nu börjar utspela sig mitt framför oss.

Hur det blir med den saken vet vi ingenting om. För min del ser jag den fantastiska erfarenheten av andlighetens visdom (Ljuset) talande till oss i vår tid.

Om nu tiden går ifrån oss, om viljan och kunskapen vägde alltför lätt hos människan, så finns det ett hopp för människor med en god vilja inför framtiden, och tiden därefter. Detta har i alla fall jag kunnat utläsa av vetenskap och andlighet som kommit ur Ordets Ljus!

Det jag vill säga är att det finns ett hopp, oavsett hur framtiden tar sig ut i denna världsordning. Hoppet för var och en gäller hur vi agerar inför det som nu utspelar sig framför oss. Vi bör ingripa i handlingen! I alla fall de som kan. Att inte agera när man har möjlighet, är som att säga adjö till själva livet!

Paul Lindberg 2007

Med reservation för eventuella offulksomligheter

Fakta till denna skrift har hämtats från litteratur, artiklar och uppslagsböcker.

I dag kan vi se en förbluffande överensstämmelse med religionernas innersta förklaringar och vår tids naturvetenskapliga förklaringar, i en analogism som bland annat kan förklaras i termer av *dialektiska paradoxer* eller *teleologisk evolution*.

Hur den grundläggande materialiseringsprocessen går till rent fysikaliskt utgår från fysikern Paul Diracs andrakvantiserade, relativistiska teori för växelverkan mellan elektroner och elektromagnetiska fält där elektroner och positroner beskrivs som kvanta av diracfältet medan det elektromagnetiska fältets kvanta är fotonerna.

Paul Dirac tillhör fysikens giganter och anses helt jämbördig med Newton, Maxwell och Einstein. Han fick nobelpriset 1933 tillsammans med Erwin Schrödinger.

Dirac som var teoretisk fysiker från Storbritannien och tillhör den moderna kvantfysikens banbrytare. Som nybliven forskare i Bristol fick han tillgång till Werner Heisenbergs kvantmekaniska utgångspunkter. Dirac blev berömd på sin transformationsteori, vilket ledde till bevis att både Heisenbergs och Schrödingers olika förklaringsversioner av kvantmekaniken var helt likvärdiga. Det var också genom Diracekvationen som existerandet av negativa energitillstånd bevisades, vilket förklarades som antipartiklar, alltså partiklar med samma spinn och massa men med motsatt elektrisk laddning. Dirac lade grunden för de senare kvantmekaniska upptäckterna.

Utgångspunkten för Diracs teoretiska och abstrakta forskning var approximativa uppskattningar men i huvudsak intuition. Hans tankemetod var *utomsinnlig varseblivning* (ESP), ett förhållningssätt som de flesta framgångsrika vetenskapsmän intuitivt använt sig av, vilket kan beskrivas som en hypermedveten prestationsinriktning med avsikten att kunna uppleva och analysera tankeobjektet; helt enkelt en inspiration framplöckat i *cogitareprocessen*, vilket möjliggjorts genom en ändamålsenlig sinnesinriktning. (Cogitareprocessen behandlas längre fram).

För en relativistisk teori, det vill säga en teori som uppfyller den speciella relativitetsteorins krav, gäller att energi och massa är ekvivalenta (likvärdiga) begrepp, och växelverkande ($E=mc^2$) så att energi kan materialiseras. I processen får elektronerna en struktur, vilket tidigare beskrevs innehålla en punktformig kärna; och senare beskrevs som en endimensionell sträng, omgiven av ett moln av fotoner och elektronpositron-

par. Fenomenet kallades vakuumpolarisation och bevisades senare av fysikern Richard Feynman, som fick nobelpris 1965.

Strängteorin har olika förklarande beskrivningar på samma materialiseringsprocesser. På senare tid har dessa förklaringar preciserats genom förslaget att supersträngarna växelverkar (vibreras) fram genom *supermembran* – endimensionella ytor som växelverkar i elva dimensioner i relation med bland andra *higgspartiklar*. Det är en ändamålsenlig process från kvantmekanisk rumstidlöshet till atomär rumstid.

Enligt vissa forskare skulle supermembran vara den allra första grunden för materialiseringen, en slags linjär förklaringsmodell. Medan andra förklarar fenomenet med att supermembran bara är en del av en växelverkande och holistisk förändringsbarhet, utan början eller slut. Universum anses växelverka i 11 dimensioner för att kunna upprätthållas.

Alla processer i naturen (i materien) orsakas genom kvantmekaniska växelverkningar av de fyra fundamentala krafterna: gravitationen, elektromagnetisk växelverkan (inklusive coulombkraften), samt den starka och den svaga växelverkan. Det morfogenesiska (den materialiserade formen) samspelet mellan den starka och den elektrosvaga växelverkan formar materiens struktur. Och dessa processer sker helt på kvantmekanisk nivå i atomkärnan. All materia är alltså materia endast på grund av elementarprocesserna.

På 1930-talet presenterade dessa forskare ett fantastiskt experiment grundat på kvantmekanik. De visade på hur två elektroner, som först bildar ett gemensamt system men som sedan skiljs åt, under vissa omständigheter tycks kunna påverka varandra omedelbart även när de är mycket långt från varandra. Eller hur långt bort som helst, och detta helt utan tid, störningar eller att något verkar hindrande mellan dem. Einstein menade att EPR-paradoxen verkligen var ”en spöklik avståndsverkan” mellan dessa elektroner.

EPR-paradoxen, (Einstein-Podolsky-Rosen-paradoxen) är ett begrepp för grundläggande atomfysik och är uppkallad efter fysikerna Albert Einstein, Boris Podolsky och Nathan Rosen. (Varför dessa teorier här tas upp, har betydelse för följande resonemangen om att den mångfunktionella skapelsen har en *teleologisk* mening; det vill säga att skapelsen är ändamålsenlig, och inte av en slump.)

Fysikern John Bell vidareutvecklade denna EPR-teori 1964, och laboratorieexperiment utfördes 1980, som utfördes av fysikern Alain Aspect. Experimentet bekräftar såväl kvantmekaniken som EPR-paradoxen. Detta innebär att tolkningen av kvantmekaniska skeenden därmed radikalt avvek från den klassiska fysikens begreppsvärld och regelverk. Kvantmekaniken har alltså sina egna särskilda lagar, till skillnad från den klassiska fysikens i dag kända naturlagar och naturkonstanter.

CPT-teoremet, som är i paritet med EPR-paradoxen, påvisade att det finns en fundamental och allmän symmetri i materien, detta resulterade i teorin om så kallad supersymmetri och supersträngar. Det innebär att alla partiklar i energiprocesserna, som materialiseras, alltid har motsvarande antipartiklar, vilket i praktiken betyder att det

bör finnas en antivärld, eller åtskilliga parallellvärldar. Genom kvantmekaniska växelverknings kan dessa världar ständigt vara i kontakt med varandra – i en holistisk och ändamålsenlig relationsprocess. Medium för dessa växelverkande ”mångvärldar” skulle kunna vara mörk materia och mörk energi, som ur vår horisont sett, utgör omkring 95 procent av vårt speciella universum, enligt astrofysikaliska beräkningar. Mörk materia har beräknats utgöra 30 procent, och mörk energi utgör 65 procent av hela universum. Det betyder att hela universums synliga materia utgör högst fem procent. För en tid sedan upptäckte NASA en hel galax, bestående av mörk materia. Den mörka materien är inte alls långt borta från oss, den går rakt igenom oss precis som om vi själva och vår värld inte fanns. Detta har säkert samband med teorin om ”mångvärldar”.

”Etern” och vakuumenergi. Den mörka energin kan mycket väl ha varit ”etern”, vilket antikens greker förklarade vara den bakomliggande materiaorsaken för universums skapelse. Numera inte helt tokiga tankegångar, även om det inte var en exakt vetenskap. Platon och många med honom anade någonting i linje med den teorin. Experiment gjordes under tidiga 1900-talet, men man kunde då inte finna någon ”eter”. I dag har man istället beräknat att det måste finnas mörk materia och mörk energi och vakuumenergi – vilka kan vara förutsättningarna för mångvärldsteorin.

Många forskare är ense och menar att med den så kallade mångvärldsteorin kan det finnas ett obestämt många världar, (i analogi med ”himlar”), som eventuellt kan verka i varandra i en enda samtidighet. Genom flera experiment har också CPT-teoremet bevisats och accepterats.

De skapande energiernas materialiseringsprocesser övergår från partiklar till vår tredimensionella värld, med inkluderade naturlagar, först vid atombildningen. Det vill säga att de länkas med naturlagar först på atomär nivå, däremot inte i samma utsträckning på partikelnivå (med undantag för vissa partikeltillstånd i relation till mörk materia, mörk energi, vakuumenergi och gravitationen). Alltså: materiens grundläggande partiklar verkar delvis utan tid, naturlagar och naturkonstanter till skillnad från det materialiserade, som samtidigt är uppbyggda av de växelverkande partiklarna.

Detta har också samband med relativitetsteorins begrepp om *samtidighet*. Förutsättningen för ovanstående resonemang är att relativitetsprincipen och den universella högsta hastigheten (ljushastigheten) är sann, vilket är bevisat. Beviset gäller för ljuset i vakuum på atomär nivå. Det synliga ljuset är exempel på en liten del av det elektromagnetiska bandets strålning, vilket alltså är ett strålningsfenomen i vilket energi överförs som en vågrörelse av elektromagnetiska fält. Strålningens växelverkan med materia sker genom utbyte av kvanta, *fotoner*. De tre förutsättningarna för elektromagnetisk strålning är storheterna energi, utbredningsriktning och polarisation.

Före och efter, under och över tid och rum, har bara betydelse i förhållande till fasta utgångspunkter, i vilket igångsättande kan ske. Det fordras säkert mer än en utgångspunkt och i det sammanhanget kan vi utesluta tesen om en början ur ingenting – *singulariteten*.

Utgångspunkten. Den elementära och ursprungliga utgångspunkten tycks vara Livsandens (*andekraften*) metafysiska programemanationer (programmerade koder), som varierar massa och energi i relation med hastigheten. Genom denna ”utgångspunkt” kan universum ha fått sin utsträckning. Universums utsträckning går tillbaka till sitt ursprungliga innehåll – Livsandens emanationer (*andekraften*). Utgångspunkten emanerade i den skapade och ändamålsenliga Stora Expansionen (Big Bang), med vissa analoga egenskaper som hos, exempelvis, ett genprogrammerat senapsfrö, och som sedan fortsätter i en *teleologisk evolution*.

Einstein utgick från en kosmisk skalfaktor som inte kan vara statisk, enligt honom själv. Eftersom universum expanderar, med hela sitt programinnehåll, enligt Einstein, måste den ha haft en utgångspunkt, men den utgångspunkten behöver inte alls ha börjat med en omöjlig singularitet. Singularitetsteorin var en hypotes om ”slumpen” som skapelsens orsak, innan teorierna om mångvärldar eller om mörk materia och mörk energi eller teorin om vakuumenergi hade lagts fram. (Med mörk menas att fenomenet är osynligt i den mörka världsrymden).

Teorierna med beskrivningarna om universums utveckling tycks överensstämma mycket väl med forskningen – utom kring åsikten om en så kallad singularitet. Det behöver alltså inte vara frågan om någon endaste nollpunkt. Utgångspunkten kan istället gälla mångfunktionella relationer med mörk materia och mörk energi eller vakuumenergi, och med mångvärldar. Där händelser istället emanerades ur mångfunktionella och sammanfallande ”utgångspunkter” – ur andekraften (Livsandens metafysikaliska anordningar för upprätthållandet av allt).

Ljusets hastighet är sambandet med fotonernas atomspinn och möjliggör utsträckningen av rummet – *en händelse* – som sker i en viss punkt i relation med en annan punkt, vilket utgör en viss tidpunkt och därmed rummet. Händelser utgör punkter, och i relationen mellan punkterna uppkommer egenskapen tiden. Detta är också den elementära och allmänna förklaringspunkten för fysiken, men också beskrivningen för tankeprocessen, paradoxalt nog. Händelser kan bara ske i relationer, det vill säga med flera punkter inblandade, aldrig ur en enda punkt, det är däremot en omöjlighet – en singularitet.

Med exakt samma beskrivning som för fysiken förklaras alltså den neurologiska tanke- och minnesprocessen. Det är samma identiska och relevanta processer för varat nämligen händelsepunkter. Och allt detta sker på samma sätt med helheten i stort, det vill säga så som sker med materialiseringen och medvetandet.

Egentiden och relativiteten. Det oföränderliga (naturlagar, naturkonstanter, periodiska systemet osv.) förklaras med den klassiska fysiken. Och föränderligheten grundar sig helt på den kvantmekaniska fysiken.

Förutsättningen för ovanstående tankar gäller på både fysisk och kvantmekanisk nivå, och det måste i sammanhanget finnas relationer och observatörer, men på kvantmekanisk nivå är förklaringarna annorlunda. Vad som är rum och tid beror på observatörens rörelse; rumstiden är inte passiv eller opåverkbar, utan påverkas växelverkande

av materien och tankeprocessen. Exempelvis går tiden långsammare ju närmare solen man kommer, men detta har inte så mycket med solen att göra. Det har med de kosmologiska förutsättningarna i universum att göra. Det är ljushastigheten tillsammans med naturlagarna som projicerar tidens händelsesekvenser, punkt för punkt, och som möjliggör att vi mäter tiden, allt är beroende av allt i ett enda sammanhang, ingenting kan uteslutas eller reduceras. Det är vad vi kallar för *holism*.

Det som gäller är att händelser har en absolut mening, oavsett observatören. Ändamålsenligt och unikt för var och en – *egentiden*. Vilket exempelvis betyder: om två händelser sker samtidigt enligt en observatör, kan i realiteten samma händelser ske vid olika eller andra tidpunkter enligt en annan observatör, med absolut sanning för båda. Det visar att tiden är relativ och inte har någon allmängiltighet i detta avseende. Einstein förklarade att samtidighet är ett begrepp som förklarar de relativa tidrelationerna, i enlighet med $E=mc^2$.

Men förutsättningen gällde bara den invarians (oföränderlighet i de matematiska uttrycken för naturlagarna) som gällde för att ge exempel på samtidigheten på atomär nivå med observatören, inte på kvantmekanisk nivå. För på kvantmekanisk nivå kan istället varians gälla, och i så fall i samband med Andekraftens emanationer och kodifieringsprogram. Eftersom rumtiden har en kvantmekanisk nivå utgör tidsaxeln världslinjen för observatören, och observatörens rörelser sträcker sig i enlighet med principerna för *tidsdilatationen* och *längdkontraktionen*.

Vad är det egentligen observatören upplever på kvantmekanisk nivå? Allt! Det är på denna nivå hela tankeprocessen sker, och hjärnan är bara en ”processor” för den växelverkande konverteringen mellan kvantnivån och förståelsen av den atomära nivån. Och därmed blir konsekvenserna desto större vid växelverkande kvantprocesser mellan observatörens kvantmekaniska relationer med exempelvis en annan värld eller ”himlar”, enligt mångvärldsteorin. De kvantmekaniska relationerna är helt bundna vid sina växelverkande tillstånd genom *andekraftens* upprätthållande av mångvärldarnas kodifierade egenskaper. Detta är exempel på den kosmiska ordningen till skillnad från kaos eller slump.

Materiens atomer är inte byggda av ständigt samma grundläggande partiklar, men däremot råder ständigt förändringsbara matematiska morfogenesiska koder genom exempelvis *supermembran*, som tycks vara styrfunktioner av partikeltillståndets definition och teleologi, eller partiklarnas funktionsändamål och utformning.

Alla kvantprocesser ingår i ändamålsenliga tanke- och materialiseringsprocesser. Själva materialiseringsprocessen i sig är inte linjär, den uppkommer i holistiska kontinuum av ständig förändringsbarhet genom partikelspinn eller vibrationer. Det som uppstår ur materialiseringsprocessen, det materialiserade, har däremot en linjär tidspil, och som förklaras med bland annat entropins lagar eller termodynamikens andra huvudsats.

Naturvetenskapens alla fenomenen bevisas i enlighet med de teleologiska avsikterna. Sedan beror det på förmågan hos den som söker bevisa fenomenen om det blir meningsfulla förklaringar. Men detta tillhör alltså vetenskapens områden. Denna

skrifts avsikter är att sprida tankar om samma sak, men i en visionär, andlig och processteologisk form – förhoppningsfullt livgivande tankar.

All materia är lika mycket tom rymd mellan atomerna, som i en jämförande relation mellan galaxerna i universum. Människan och all annan materia är ihåliga projektioner, och våra insubstantiella kroppar hålls samman av elektromagnetisk strålning, som skapar en ljusprojektion (livet är av ”ljuset” eller elektromagnetisk strålning, i analogi med de andliga traditionerna). Eller en ”projektion” uppbyggd av det stoft som vi kallar materia, som samtidigt är högst verkligt och levande.

”Projektion” låter kanske otrevligt och känslökallt, men i det avseendet finns det mycket litet som skiljer det levande från det livlösa; bådadera består av samma glest placerade elementarpartiklar, som påverkar varandra på samma elementära sätt. Människan utan tomrum mellan atomerna skulle bli betydligt mindre än ett knappnålshuvud. Det biologiska livet är resultatet av samma projektioner, och underställda samma kvantmekaniska lagar. Livets livgivande innehåll länkas som en kroppsjäl via Andekraften och Livsanden.

Om kroppen är av människans genetiska reproduktionsapparat, så är själen, eller medvetandet, av andekraften, men båda är av Livsanden, enligt andlig processteologisk uppfattning.

Det är alltså genom fenomenet elektromagnetisk strålning som materien projiceras eller elektrovibreras fram, av elektronernas ständigt växelverkande partikel- och atomspinn; och det är gravitationen som håller de geometriska egenskaperna på plats – i en så kallad krökt rumstid. Alla naturkrafter och naturkonstanter existerar bara i holistiska sammanhang, och är därför inte reducerbara. De är naturligtvis lokalt reducerbara i våra forskande teori- och laboratorieexperiment.

Det holistiska samspelet gäller i princip för hela vårt speciella universum. Ur processerna framgår begreppen ”samtidighet” och ”egentid” i samband med *rumstidskoordinaten*. Och ett bevis av många, är exempelvis det berömda accelerationsexperiment ”Einsteins hiss”, vilket visar hur ”ljus” faller i ett gravitationsfält. I frånvaro av gravitation lämnar den så kallade egentiden oförändrad, oberoende av i vilka koordinatsystem det uppmäts i. På kvantmekanisk nivå fungerar alltså inte gravitation på samma sätt som på atomär nivå.

Det är med Einsteins allmänna relativitetsteori som krökta rumstiden beskrivs, och som även gäller i andra dimensioner vilka är mera än fyra, men som inte alltid gäller på kvantmekanisk nivå. Den kvantmekaniska nivån kan alltså vara utan dimensioner eller utsträckningar, enligt de matematiska dimensionslagarna.

Hypotetiskt kan det vara i gravitationsfenomenen som universums ”Ljusport” till mångvärldarnas övergångar kan sökas, i själva ljusbildningen. Ljusporten kan vara det samma som antikens filosofer kallade länknings mellan Pleroma och mångvärldarna. (Med ljus menas i detta sammanhang inte bara solens glöd utan de rena kvantenergierna, även om solens glöd också är ett kvantmekaniskt fenomen).

I detta gravitationsfenomen kan det vara förvillande med tanken på en ”slump”

– en omöjlig singularitet som en utgångspunkt för Big Bang. Denna omöjliga singularitet, kan istället jämföras med förklaringen av sambandet om ljusövergångar i ljusbildandet, genom att de magnetiska fälten saknar början och slut, det vill säga att de bildar slutna kurvor. Förklaringen skulle alltså kunna ligga i, att de slutna kurvorna i vår världs ljus- och energibildning har en växelverkan mellan andra slutna kurvor, i andra magnetiska fält, och i så fall med andra världar eller ”himlar”, enligt mångvärldsteorin. I analogi med detta kan man också se den andliga *korrespondensteorin* som en realitet.

Andekraftens emanationer kan alltså ske med elektromagnetisk växelverkan i relationer mellan mångfunktionella processer, och med mångvärldar. Det vill säga i ljuset som är livgivaren – utan ljus finns inget liv. Dessa för vår värld ändliga eller oändliga strålningskällor kan vara astronomiska objekt, elementarpartiklar, atomer i het materia, eller atomer växelverkande med oändliga relationsprocesser med mörk materia och mörk energi eller vakuumenergi. Elektromagnetisk växelverkan är den mest fundamentala kraften i naturen – själva ljuset i tillvaron.

Läran om sambandet mellan elektricitet och magnetism formulerades av personer som Ørsted, Ampère, Faraday och Maxwell. Det är ur denna lära Einstein utgick då han formulerade den speciella relativitetsteorin.

Då Heinrich Hertz experimenterade kring Maxwells teorier och fann det stora genombrottet för kunskapen om ljuset, skrev han: ”Man kan inte undgå en känsla av att dessa matematiska formler har en egen oberoende existens, att vi får ut mer från dem än vad som ursprungligen lagts in i dem.” Dessa ord kan endast ge en vag och ofullständig bild av det som Maxwells ekvationer förmedlar. Ändå kan vi se en klar analogi med Johannesevangeliets inledning om Ordets betydelse. Och denna betydelse formuleras också i Tomasevangeliet: Livsandens rike finner vi i ljuset av vårt inre och utanför oss själva.

Det som kan utläsas av Maxwells ekvationer är att dessa svarar mot Coulombs och Gauss lagar och visar att de elektriska fälten och elektromagnetisk strålning passar bra ihop med mångvärldsteorin.

Medvetenhet om relationer. Att Newton ansåg universum vara en maskin, skapad av Livsanden, är inte alls konstigt, det gör många fysiker även i dag. Men definitionen maskin kan ju modifieras och humaniseras en hel del. Genom Livsanden får ”maskinen” trots allt ett kvalitativt innehåll, vilket är mycket väsentligt för frågan om alltings betydelse, och för livets mening och värdighet. Men maskiner och även den skapade eller konstruerade ”maskinen” människan, hör lika mycket ihop med oss som vår hjärna och våra armar. Människans konstruerade maskiner i sin tur är bara hennes förlängda organ, skapade av människan efter sin egen avbild.

Hjärnan liknar en datamaskins ”processor”, skapad av konstruktören för informationsbehandling och registrering av livsmiljön för livsuppehållet. Hjärnan registrerar genom sinnesorganens relationssystem de materiella strukturerna i tingen. Dessa registrerade strukturer i hjärnan motsvarar ”den yttre världen” i vårt tankemedvetande.

Tankemedvetandet (*rema*) sker kvantmekaniskt och existerar helt utanför den

materialiserade världen. Relationssystemen har ansetts vara den enda, reduktionistiska ”verklighet” som vi kunde komma i kontakt med. Vi kan emellertid genom utomsinnlig varseblivning komma i kontakt med, i stort sätt, vad som helst, beroende på vilken metod man använder sig av.

Tingen i sig existerar utanför oss, skilda från oss, och endast med ständigt bildande relationskedjor, som människor är länkade med. Medvetenhet är att vara medveten om relationer. Valfriheten gäller mellan olika relationssystem. Vi bör alltså inte vara några oengagerade åskådare, utan istället vara deltagande i var och ens anknytningspunkt, vilket kan ge oanade möjligheter. Engagemanget mellan ”mekanisk relation” och ”målmedvetet beteende” utgör skillnaden i den lilla anknytningspunkten som hör ihop med den övriga kvantmekaniska ”apparaten”, eller kosmos.

Lambdateorins betydelse. Materien tickar sakta framåt i en ständig vibrerande växelverkan, som leder till en säker entropisk upplösning i en expanderande rumstidsförskjutning eller tidspil. Denna förskjutning kan ingå i seriella avlösningar i en teleologisk evolution. Det vill säga att döende världar övergår i nya världar och avlöser varandra – från död till liv. Eftersom energi och materia är ekvivalenta, finns alltid energierna kvar men övergår i nya händelser och förhållanden. Måste det bli en upplösning av vår värld? Inte nödvändigtvis vår värld, med tanke på mångvärldsteorin! Men däremot planeten Jorden och hela vårt solsystem och vår galax – allt tyder på det!

Evigheten kan vara säkrad genom växelverkande mångvärldsprocesser i ändamålsenliga utvecklingsförlopp. Ingenting kan nämligen uppstå ur intet utan en verkande orsak, inte heller genom någon ”slumpvis singularitet”, som ju inte är någonting alls.

Singularitet är en matematisk benämning på något som är helt omöjligt, och detta ord har på ett träffande sätt fått ge namn till den materialistisk-filosofiska teorin om slumpen som orsaken till skapelse och utveckling. Men, all matematik, även den mest elementära, går ut på att relationer bildar en verklighet, som är annorlunda, mer allmängiltig än de element som ingår i relationen. Denna matematik lägger grunden för den holistiska världsbilden som alltså handlar om den växande och organiserade komplexitetens beroendeförhållanden, som är själva verkligheten.

Lambdakraften, en mycket svag och ännu omätbar naturkraft, som vid universums begynnelse var den kraftigaste. Einstein menade att det på grund av tomrummet utanför universum uppstår ett inre tryck som får universum att expandera, men inte på grund av inre explosion vid någon slumpvis begynnelsepunkt, eller singularitet. Med den mindre kända lambdakraften, en antigravitationskraft, råder ett visst balansförhållande som möjliggör universums expansion med växande och organiserande komplexiteter.

Man kan säga att lambdakraften symboliserar den berömda hävstång som på den exakta punkten av universum möjliggör för Någon att balansera eller styra universum – på vilket sätt som helst. Och denna hävstång och koordinatpunkt är säkert holistiskt inbyggd i hela skapelsen, i naturlagar, naturkonstanter och i kvantmekanikens lagar. Lambdakraften tycks förhålla sig så att om kontakten drogs ur skulle universum slock-

na. Den precision och exakthet som världen är uppbyggd efter är hårfin – milt uttryckt – och kräver ett balanserande förhållande.

Den kosmologiska konstanten, som ofta förväxlats med lambdakraften, var egentligen Einsteins efterkonstruktion vid bevisföringen av den allmänna relativitetsteoriens fältekvationer, för åstadkommandet av en modell för ett statiskt, istället för ett levande och expanderande universum. Vid denna tidpunkt var det helt i linje med den klassiska fysikens allena rådande värderingar och med Newtons ”urverksmekaniska” universum. Då hade inte den nya fysiken kommit till medvetande.

Den kosmologiska konstanten representerar vid positiva värden en repulsiv kraft av okänt ursprung, en motriktad tyngdkraft. Denna kraft skiljer sig från lambdakraften genom att den tycks reglera galaxernas stabilitet, så att de inte expanderar. Lambdakraften däremot tycks alltså reglera hela universums balansförhållande och hör bättre ihop med den moderna förklaringen som vissa forskare kallar vakuumentergi, och som kabbalisterna kallade *Aleph*. Einsteins ursprungliga inspiration om lambdakraften har emellertid med dagens moderna kosmologiska forskning visat sig vara trovärdig. Eller rättare sagt: i dag är Einsteins teorier i det stora hela bevisade som sanningar.

År 1905 fick Albert Einstein tidernas inspirationer. 26 år gammal och under loppet av bara 3,5 månader upptäckte han mirakulöst (faktiskt) den vetenskap han senare blev världsberömd på. Han tvivlade ibland på sina egna inspirationer och förnekade många gånger flera av dem, bland annat teorierna om kvantmekaniken eller om den märkliga hypotesen om lambdakraften. Denna kraft torde väl vara en av Einsteins mindre kända teorier. Teorin bygger alltså på att universums gravitation bara kan fungera om en balanserande motkraft finns, i relation till mörk materia och mörk energi – en antigravitationskraft. Teorin har tidigare oftast förnekats, men ändå med en viss osäkerhet bland forskarna.

Men Einstein avsåg på den tiden, ett statiskt universum, inte ett expanderande. Och detta gjorde att han felaktigt gjorde avbön för lambdateorin. Denna teori går nämligen bra ihop med ett expanderande universum. Einsteins avbön kan ha berott på att han vid den tidpunkten var en pressad människa, som under andra världskriget utsattes för intensiva och aggressiva ifrågasättanden. Han gjorde visserligen avbön för flera av sina övriga teorier, men som senare bevisades vara riktiga. Senare bevisades alltså sanningarna i alla hans teorier. De ursprungliga, plötsligt uppkomna inspirationerna var riktiga, men däremot inte hans egna eftertänksamma tvivel.

Inte minst i samarbetet med forskarvännerna de Sitter och Bohr framkom riktigheten i hans upptäckter. Däremot har man ifrågasatt en del av de Sitters och Bohrs egna teorier, och många andra forskares resultat, vilka omprövas ideligen.

Lambdateorin bearbetades en hel del av forskare som Eddington, Friedman, Lemaitre och Hubble, som menade att den mycket väl passade in i teorin om ett expanderande universum, som en kontraherande motkraft. Men många frågade sig vad denna lambdateori skulle vara bra för, behövdes den verkligen? Einstein blev alltså pressad, i en tid då han behövde sinnesro, och för att rentvå sig förkastade han frenetiskt sin teori

om lambdakraften och menade att den var helt onödig och inte alls behövdes. Men han fann i just denna forskning en enhetlig fältteori för elektromagnetism och gravitationskraften. En storslagen början till den så kallade *Standardmodellen*, vilken handlar om en endaste förklaringsprincip för hela fysikens gåta. Teorin om Standardmodellen har nu även uppgraderats genom *M-teorin* av Einsteins arvtogare Edward Witten.

Intresset för teorin om lambdakraften har mognat, och passar kanske bättre in med dagens holistiska världsbild, och med kvantmekanikens särskilda lagar.

Vid partikelfysikens begynnelse trodde man på en endaste grundläggande partikel – den som då kallades ”elementarpartikel”. Man har upptäckt några hundra partiklar, och ytterligare antas kunna komma att upptäckas. Forskningen visar sedan länge även exempel på ännu mindre byggstenar, som exempelvis bygger upp kvarkarna. Men även ännu mindre byggstenar som kallas *supermembran*, vilka skulle kunna förklaras som koder för bland annat materiebildningen.

Senare forskningsrön gör emellertid gällande att det trots allt bara kanske finns en endaste elementär partikel. En partikel som hela tiden opportunistiskt ändras efter kausala behovsprocesser, och helt enkelt ”skapas” till vilken partikel som helst. Detta belyser i så fall ytterligare Einsteins teori om den oändliga delbarheten, eller annorlunda uttryckt: oändlig förändringsbarhet. För närvarande anses samtliga partiklar vara varianter av tre partiklar: elektroner, kvarkar och neutriner.

Med ovanstående beskrivning kanske den så kallade standardmodellen, eller numera M-teorin, bättre kan förstås; teorin som bland annat förklarar enhetligheten för en allomfattande teori av naturens alla fundamentala krafter i en enda holistisk övernatur – *metafysik*. Teorierna om supersträngar eller supermembran har numera alltså inkluderats i modellen. Nyttan med upptäckterna kan skapa gränslösa möjligheter för förståelsen av livet och världen.

Strängteorin ligger även i linje med det historiska kunskapsarvet. I Alexandria visste pytagoréerna att världens elementarpartiklar vibrerade i ”sfärernas musik” – i likhet med vibrationerna från en ickeexisterande, men ”tänkt” sträng. De kunde förklara kvantmekaniken, ungefär som den förklaras i dag – men med sitt speciella språkbruk.

Den hinduiska filosofin har varit helt på det klara med den rörliga samtidigheten, så som i den kvantmekaniska världens relationer med materian. De hade förståelse för att det endast var den materialiserade världen som hade ett slags tidspil i föränderligheten. De visste också att människan och den materialiserade världen ingick i denna verklighet, men att det finns en verklighet som är mycket större, och där partikelvärlden är en tidlös växelverkande samtidighet, med för oss oanade framtida möjligheter. Detta kunde påverkas genom bland annat tankemedvetandets sinnesförändringar. Det är ju med tankemedvetandet vi upptäcker den verkliga sanningen över huvudtaget, och formuleras i vår tids vetenskaper.

På liknande sätt uttryckte sig de hinduiska filosoferna. Genom den kosmiska symboliken i Shivas dans vibreras världen fram, genom energierna som bygger upp materien. Shiva är den gestaltpsykologiska, den till synes splittrade förklaringen för

den frälsande och yttersta orsaken, upphöjd över och närvarande i världsalltet. Brahma–Vishnu–Shiva symboliserar tillsammans relationerna *skapandet–upprättbållandet–förstörelset*.

Ur dessa ursprungliga symbolberättelser ur vedaböckerna är det inte alls svårt för en kvantfysiker, eller för vem som helst, att se analogierna med våra förklaringar av elementarprocesserna. Det handlar inte alls om att utläsa något större djup än vad som verkligen finns i dem. Berättelserna är så väl uttömmande att det inte råder något tvivel kring dess innehåll.

Under 1600-talet beskriver de judiska mystikerna i Kabbalan en i det närmaste riktig bild av kvantmekaniken. Kabbalisterna förklarade, på samma sätt som den moderna kvantmekaniska förklaringen, att det tomrum som finns bakom den skapade världen är en genomträngande vakuumentergi. Men detta vakuum, som vi människor uppfattat det, är trots allt inte en död, steril tomhet, utan ett vibrerande ”tomrum”, varur materia kan visualiseras. Kabbalisterna kallade detta tomrum för *Aleph*, den första bokstaven i det hebreiska alfabetet. I det icke-visualiserade eller osynliga tillståndet har den kvantmekaniska världen en ofattbar vibration, en potentiell energi utan gräns i tiden och rummet. När Aleph projiceras till existens, skapas den morfogenesiska ljuskrökningsprojektion och världen får tid och rum.

Genom den moderna fysiken, framförd genom framförallt Einstein, bekräftas kabbalisternas intuitiva kunskap om Alephs kreativitet genom att framhäva vakuum som kraften till den Stora Expansionen (Big Bang). I vakuumet interagerar det stora havet av negativ existens, som vi i dag förklarar som möjlig växelverkande mörk materia och mörk energi i relation med mångvärldar. Denna vakuumentergi, som kabbalisterna talade om, kan jämföras med dem som i dag fortfarande talar om slump och singularitet som orsaken till universums tillblivelse. Skillnaden i förklaringarna visar hur stor den kvalitativa förmågan var hos de medvetna kabbalisterna. Observera att mörk energi och mörk materia är vår benämning för att vi inte kan se dessa fenomen. Vi ser bara den svarta rymden.

Det finns alltså många förklaringar, eller ofullkomliga förklaringssekvenser av helheten, som syftar på samma sak. Det är en splittrad kunskap, men som vi i dag kan se har en gemensam och enande förklaringsgrund.

Hitler hånade Einstein för sina relativitetsteorier. Hitler kallade Einstein för ”relativitetsjuden” och stoppade den kvantmekaniska kunskapsutvecklingen i Tyskland, på den tiden. På grund av Hitlers sjuka och satanistiska fördomar fördröjdes den tyska forskningen med atombomben, vilket vi är tacksamma för.

Men inom den bakomliggande vakuumentergeri, som filosoferna och religionerna för länge sedan talade om, tycks alltså den efterlysta mörka materia och energin finnas, vilket i så fall utgör över nittiofem procent av vårt osynliga universum.

Materien har förklarats på två sätt: materien är kontinuerlig och oändligt delbar (eller förändringsbar). Denna uppfattning kom först till uttryck hos Platon och Aristoteles, senare av Descartes och i modern tid av Einstein.

Den andra förklaringen var dess motsats, att materien är diskontinuerlig, odelbar och statisk, som framfördes av atomisterna, främst Demokritos, och senare av Galilei. Och denna uppfattning lade långt senare grunden för den filosofiska materialismen. Båda uppfattningarna inkluderar dock den klassiska fysiken, medan den nya kvantmekaniska fysiken har sitt arv från den kontinuerliga uppfattningen.

I Newtons mekaniska och deterministiska synsätt, som är diskontinuerligt, är rum, tid och materia helt skilt eller autonoma fysikaliska realiteter – i viss mening en antites till den holistiska uppfattningen. Tid är enligt Newton relationen mellan acceleration och gravitation som förklaras med att materiella föremål har tyngd och därför attraheras av varandra samt att det finns en tröghet som gör motstånd mot rörelseförändringar (accelerationer). Till Newtons uppfattning kan även tilläggas den så kallade urverksmekanistiska uppfattningen – efter Newtons liknelse att Livsanden drog upp universum som ett evigt statiskt och deterministiskt urverk.

Med annorlunda förklaring, enligt Einsteins speciella relativitetsteori, är energin och tiden holistiskt bunden i materien i relation till observatören. All energiomvandling sker enligt relationen $E=mc^2$. Rum, tid, materia och observatören betraktas inte längre som av varandra oberoende realiteter. Observatörernas erfarenheter och tänkande är det vi kallar medvetande, eller vetande med varandra. Utan varandra finns det således inget medvetande, eller uttryckt: ”vi tänker alltså finns vi till”. Den visualiserade materien kan beskrivas som ett uttryck för rumtidens geometriska egenskaper eller ljuskrökning, enligt Einstein. Det är ljuset i *ljusbastigheten* som är avgörande för att $E=mc^2$ -krökningen får materialiseringen att fungera.

Amerikanska dataloger ser klara analogier med datorprogram och vår ”verkliga” värld. Vår tredimensionella fysik beskrivs som ljuskrökningsprojektioner, precis som tvådimensionella dataprojektioner. Och i det engelska experimentet med utvecklingen av neurodatorn – en hybrid dator – exempelgörs dessa analogier ytterligare. Den brittiska forskningen, vid universitetet i Oxford, handlar om konstruktionen av en ”levande dator”, innefattande bland annat komponenter av DNA-, protein- och levande cellenheter. Datorns arkitektur bygger på artificiella neuronnät, och arbetar med ett ”levande” program i helt nyskapade universa, eller mångvärldar. I dessa universa kan både molekylära fenomen, men även tidsövergångar och ”maskhål” studeras i detta märkvärdiga artificiella universum.

Denna datorkonstruktion behöver inte alls vara stötande, skrämmande eller känslolokall, utan ger istället en förståelse av varat. Dessutom blev flera av forskarna i detta experiment troende, som de själva berättat, och de har visat allra största ödmjukhet inför vad de håller på med. Här är lämpligt att infoga betydelsen av kunskapen på gott och på ont.

I den mångfunktionella skapelsen och den moderna holistiska förklaringsgrunden, ligger också det processteologiska tänkandet i linje med Johannesevangeliets inledning. Inledningen kommer ursprungligen från en egyptisk stele (sten ca 500-600 år

f.v.t) med hieroglyfer tillägnad Phta, vilken berättar exakt samma sak som inledningen hos Johannes. Kunskapen tycks var universell och tillhör det kollektiva kunskapsmedvetna. I Egypten fanns vid tiden tempel med interagerande tänkandet mellan judisk, mesopotamsk och egyptisk andlighet över kultur- och regionsgränser.

1. I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Livsanden, och Ordet var av Livsanden.
2. Detta var i begynnelsen hos Livsanden.
3. Genom det har allt blivit till, och utan det har ingenting blivit till, som är till.
4. I det var liv, och livet var människornas ljus.
5. Och ljuset lysar i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed.

Ordet är här holistiskt och lingvistiskt länkat med tanken, medvetandet, språket, kommunikationen, koderna, matematiken, fysiken och skapelseutvecklingen. Ordet *Är* livgivaren för allt som *Är* (varat), i enlighet med *cogitarebegreppet* och *panenteism*, men också med *predikatlogik*, som förklaras vara den mest grundläggande delen av modern logik. Ingenting av ovanstående Ord står i motsättning till någonting inom naturvetenskapen, samtidigt som dessa ord tillhör visdomens och andlighetens höjdpunkter!

Med predikatlogik formuleras den teoretiska vetenskapens bevisföring, och beskrevs av personer som Gottlob Frege, Bertrand Russell och Kurt Gödel. De visade att axiomen och härledningsreglerna för första ordningens predikatlogik är fullständiga, det vill säga tillräckliga för att bevisa alla logiska sanningar inom, i alla fall, det vetenskapliga språket. Slutsatsen blir att slumpen som förklaringsprincip bara är ett nödord för det okända och det som inte kan förklaras med medvetna formuleringar ur verkligheten.

Enligt den andliga traditionen skall Livsanden komma med ytterligare ljus till mänskligheten, och fullborda avsikterna med skapelsen. Och Ordet är enligt andlig tolkning, det som bland andra Jesus utlovade. Det medvetna Ordet står utanför naturlagarna, preexisterande med en förutvarande, närvarande och en kommande transcendent samtidighet. Ordets innebörd och betydelse finns omskrivet i de flesta religioner, och på egyptiska hieroglyfer från omkring 500-talet före vår tideräkning.

Medvetandet skapar världen, och utan observatörer (människor) och tankar finns naturligtvis inget ”vetande-med-varandra”. Och de perspektiv som kommit i ljuset ur den naturvetenskapliga erfarenheten har stora likheter och analogier med de ursprungliga förklaringarna om världens skapelse.

Det ser ut som att det vetenskapliga upptäckandet trots allt, sakta men säkert, växer till förmån för det processteologiska tänkandet – om Livsanden som en realitet. Visserligen i modifierade former.

Att det blir vetenskapen och inte religionerna som kommer närmast att förklara Livsandens skapelse tycks vara en *dialektisk paradox*. Kanske en viljeyttring av Livsanden för att alla skall förstå att ingen mänsklig uppfattning ensam får äras med hela sanningen. Alla lever ju under solen och har därför fått uppleva ett ofrivilligt samarbete i

en dialektisk teleologisk evolutionskunskap. Men denna kunskap har vi inte sett färdig ännu, mycket mer finns att söka och förstå.

Den filosofiska materialistiska världsbilden har varit starkt befäst och lojaliteten till den kan liknas mera vid ett slags politiskt och orubbligt troende. Liknande den tro som gav sitt okritiska bifall till den tidigare maktfullkomliga romerska kyrkan – men cirkelarna bryts. Samtidigt framträder en helt ny världsbild – den holistiska – med en öppen syn för skapelsens ändamålsenlighet, och med stor kreativ vakenhet för både den klassiska fysiken och kvantfysiken, i en fantastisk givande utveckling.

Enligt den allmänna samsynen är det elementarpartiklar som bildar materialiseringen av atomer, atomer bildar molekyler, molekyler bildar celler och celler är första stadiet av liv – som bland annat bildar hjärnan. Detta ser vi som sanning.

Men enligt den materialistiska åskådningen är det fråga om endast en obruten kedja av materiella slumpvisa orsaker, men detta är numera starkt ifrågasatt.

Allt fler forskare och vetenskapsmän ansluter sig emellertid till bland annat den *antropiska principen* och till de *processteologiska* tankegångarna. De menar att man med naturvetenskapliga upptäckter allt tydligare kan se ändamålsenligheten med livets komplexa strukturer, inom i stort sätt hela naturvetenskapen. Allt tyder på att det finns en medveten mening för människan och livet i just de förhållanden och betingelser som skapats, genom naturlagarnas form och naturkonstanternas värden, allt tycks anpassat för detta liv. Ingenting tyder på en blind slumpmässighet – en singularitet.

Enligt flera framstående vetenskapsmän och nobelpristagare, menar de att relationerna mellan naturkonstanterna var av nödvändighet för världens och livets uppkomst, ingen av dem tror att alla dessa hårfina exaktheter skett av en slump, ingenting talar för det. Dessa relationer var istället ett villkor för att människan skulle existera vid den rätta tidpunkten i universums historia, när tunga grundämnen (som behövs för människans konstruktion) har hunnit att bildats och medan stjärnorna (exempelvis den för oss nödvändiga solen) fortfarande lyser.

Den antropiska principen formuleras enligt följande: ”Naturkonstanternas värden och andra förhållanden i universum skall vara sådana att kolbaserat liv har kunnat uppstå.” Ganska enkelt och självklart kan det tyckas. Men den är likafullt vetenskapligt intressant och förklarande av naturkonstanternas värden. Enligt den amerikanske fysikern Wheeler är det alltså observatörerna som är nödvändiga för att universum skall kunna existera.

Förutom fysikern Wheeler, har en rad av världens mest framstående teoretiska fysiker diskuterat och givit bidrag kring den antropiska principen. Det gäller personer som de amerikanska fysikerna Robert Dicke, J. D. Barrow, Frank Tipler, P. C. W. Dawies, och engelsmännen Stephen Hawkins, Martin Rees och Brandon Carter, men de senaste åren har ytterligare en rad framstående forskare inom allt bredare ämnen anslutit sig till dessa värderingar.

Mångvärldsteorin har också fått en viss upprättelse, på grund av de senare årens forskningsresultat, vilken har kommit att bit för bit lägga pusselbitarna på plats, och

som i viss mån numera kan verifieras inom ramen för traditionella vetenskapliga principer.

Enligt den processteologiska och holistiska världsbilden finns det något mycket mera i världen än vi i dag kan se och veta något om – men som vi kan lära oss mycket mera om. De transcendenta möjligheterna blir alldeles uppenbara ihop med naturvetenskapens senaste upptäckter.

Från energi till materia. Var går då transcendensen (gränsöverskridandet) mellan energi och materia? Ja, gränsen går, som tidigare beskrivits, mellan elementarpartiklarna i processen för atombildningen, i sambandet med *rumstidskoordinaten*. Elementarpartiklar som ingår i bildandet av energin är också ekvivalent med materien, i mångfunktionella skapelseprocesser, med plankodningar genom bl. a. supermembranen, och de skapande energierna, men som ändå är materiens minsta beståndsdelar.

Här kan givetvis *mångpartikelteorin* vara av stor betydelse. Denna teori inom atom- och kvantfysik beskriver ett system med många identiska partiklar, eller virtuella (skenbara) partiklar. Det gäller partiklar som ”inte finns”, men som ändå ger sig till känna, genom att verka utan att kunna mätas eller synas. Det är fråga om växelverkan med en mätbar kropp och med till synes samma identiska parallellpartiklar som samtidigt inte är mätbara.

En trolig orsak till att mätning inte fungerar på dessa partiklar, är att de inte är reducerbara. De ingår sannolikt i ett slutet holistiskt sammanhang och är av ”samma” partiklar, men som hela tiden förändras efter kausala behov – exempelvis vid övergångar mellan mångvärldar, och som därför befinner sig i ”andra världar” samtidigt. I dessa världar bygger de upp andra förhållanden eller egenskaper, men av samma objekt, än det som vi nu befinner oss i (jämför korrespondenteorin). Det kan i så fall vara ändamålsenligt att människan trots allt inte skall kunna kontrollera den så kallade *mångpartikeleffekten*, som detta fenomen kallas.

Relation och egenskaper. Kvantprocesserna lyder i viss mening inte under naturlagarna, kausallagarna, tiden eller för den tredimensionella världen. Men ändå är energi och materia likvärdigt och konstant, och detta fenomen möjliggör den ständigt växelverkande förändringsbarheten.

Uppfattningen att medvetandet hör ihop med livets grund är i linje med samtliga andliga traditioner, och går bra ihop med den nya fysiken. Den vetenskap som på 1800-talet däremot ville bevisa en ensidig materialistisk sanning, kom i stället med tiden att bevisa, helt ofrivilligt och paradoxalt nog, något av den gemensamma andliga sanningen. Men troligtvis är det i dag främst kvardröjande politiska viljor med ideologiska värderingar som hävdar den materialistiska filosofins företräde, knappast forskarna själva inom den internationella naturvetenskapen.

Den gudomliga aspekten Shiva, exempelvis, är det gestaltsymboliken i det personifierade förkroppsligandet av den medvetna principen i universum, medan materien är omedveten, men av den medvetna. Shivas aktiva aspekter, *Shakti*, orsakar både sjä-

larnas (människornas) bindning ($E=mc^2$) till skapelsen men också till en möjlig befrielse eller uppståndelse. I hela skapelsen ses en tankemedveten manifestation av Shiva, frambringad av Shakti. Samma förklaringar, men med ett splittrat språkbruk, förklaras världens skapelse av de olika religionerna. Naturvetenskapen av i dag ger emellertid exaktare och många gånger bättre svar på de ursprungliga religionernas inspirationer.

Det finns även förklaringar inom naturvetenskapen som numera menar att allting har sin början i medvetandet (rema). Ordet och medvetandet är ursprunget och orsaken till det som finns. Vi människor är verkliga och helt integrerade, med en stor (alldeles för stor kanske) fri vilja, i den materiella processen i samtidigheten. Livsanden låter oss i så fall växa i sanningen med bland annat det meningsfulla upptäckandet inom vetenskaperna.

En av förutsättningarna för livets förändringsbarhet är livets och materiens *relationsegenskaper*. *Relation* hör till logikens grundläggande begrepp. I motsats till en *egen-skap* är en relation något som råder mellan två eller flera objekt. Egenskap är det ontologiska resultatet av irreversibla relationer med en bunden tidspil. Exempelvis, enligt den Bibliska legenden rådde en *fyrställig relation* mellan ormen, Eva, paradisisäpplet och Adam genom att ormen lurade någon att ge något till någon. Relationen har lett fram till ett faktum som är oåterkalleligt, det som skett har skett. Relationer har alltid en ändamålsriktning eller ett syfte. Men denna linjära giltighet med en tidspil gäller bara om egenskapen är på atomär nivå, andra lagar gäller på kvantmekanisk nivå utan tidspil. Relationsbegreppet ingår och har en relation till *predikatlogiken*, som är den teoretiska vetenskapens främsta bevisverktyg. En slutsats man kan dra av detta är att människans bästa egenskaper inte sitter i generna, utan i tankemedvetandet.

Inom filosofin har man vanligen gjort skillnad mellan tingens och individers egenskaper, och mellan egenskaper eller kvaliteter som tingen och individerna innehar och som tillsammans bestämmer deras individualitet. Människans (eller tingens) egenskaper kommer att förändras och förnyas beroende på relationernas växelverkande samband, ändå kan personen i fråga förbli samma individ trots alla förändringar av egenskaperna. Egenskaper hos människan kan förändras på grund av relationer genom sinnesändringar, och genom den biologiska klockans relationer. Det förra genom tankemedveten sinnesändring av själva egenskaperna, utan tidspil; den senare genom irreversibel tidspil – relationsegenskaperna får dock holistiska konsekvenser av både sinnesändring och den biologiska klockan. Tankemedvetandet sker ju kvantmekaniskt med utnyttjandet av den biologiska processormaskinen hjärnan.

Märkligt är att materiebildningens yttersta förklaringsprincip, den som Einstein förklarar med samtidighet, förklaras på ett likadant sätt inom den neurologiska förklaringen om tankeprocessen.

Enligt den amerikanska fysikprofessorn Amit Goswami är kvantmekaniken inte något speciellt och unikt hörn av verkligheten. Tvärtom är den grunden för varje fysiskt föremål. Han menar att alla paradoxala gåtor inom kvantmekaniken kan lösas om vi accepterar att medvetandet är världens grund. Och av detta följer, enligt Goswami,

att universum har ett syfte. Denna processteologiska uppfattning, har alltså fått stor spridning bland fysiker, astronomer, kosmologer och matematiker, men även bland biologer, och många fler. De har kommit fram till att universum och livet har ett slags mål, ett medvetet skapande, där människan hittar sin värdighet och mening, ihop med den andliga gemenskapen.

Den amerikanska fysikprofessorn Fred Alan Wolf anser att kvantmekaniken bevisar själens existens. Han vill slå en bro mellan vetenskap och andlighet. Inom traditionell biologi ansåg man tidigare, att själen uppstod ur kemiska processer. Många inom vetenskapen var tidigare nöjda med denna uppfattning av flera skäl, eftersom den gav företräde för det fysiska och materialistiska framför det ogripbara och obegripliga.

Detta är alltså något helt annat än social- eller neo-darwinismen. Men det är också något helt annat än den kristna amerikanska högerns utnyttjande av dessa processteologiska tankegångar. Det finns en verklig utveckling som härleds ur Ordet och inte av slumpen. Den utvecklingen går genom Livsanden.

Själen – en länk från andekraften. Enligt Bibeln är själ och kropp en enhet. Själen kommer från Livsanden och är den mjukvara som gör att vi överhuvudtaget kan leva (jmf med hjärndöd). Allt liv är enligt religionerna besjälade, och det gäller djur, växter och människor. Men människan har också fått en tydlig fri vilja. När människan dör återgår själen med Livsanden. Själen fortsätter inte att leva för sig själv. Det finns egentligen ingen själavandring enligt Bibeln, vilket det finns enligt buddhism och hinduism. Detta behöver inte alls vara någon motsättning mellan religionerna. Det kan däremot vara fråga om splittrad kunskap eller historisk etnisk oförståelse eller språkförbistring.

Det tycks trots allt finnas mera enande i religionernas innersta än särskiljande – om man då bortser politiseringen och den patriotiska lågheten som florerar i många rörelser och organisationer. Inom kristendomen finns det emellertid ett hopp om en uppståndelse (evangelium), vilket är det kristna budskapets absoluta kärna, och som delas av de flesta religioner – fast med olika definitioner. Och genom detta evangelium om en uppståndelse kan man ju faktiskt säga att även kristendomen har en form av själavandring.

Själen är en produkt av hjärnans elektrokemiska förmåga, enligt den materialistiska förklaringen. Men det är starkt ifrågasatt i dagens vetenskapliga värld. Ingenting tyder på att detta skulle vara en realistisk möjlighet – lika lite som ett datorprogram skulle kunna vara skapade av datorn själv.

Hjärnan är en processor, en biologisk maskin, skapad med en överkapacitet, anses det, för att kunna klara vilka problem som helst, menar vissa forskare. Men verkligheten ser annorlunda ut. Det är inte alls säkert att hjärnan har någon gigantisk överkapacitet, för exempelvis större minneslagring. Och den biologiska hjärnan används heller inte alltid så kärleksfullt och intelligent som den är konstruerad för. Många människor protesterar mot jämförelsen mellan hjärna och datamaskin, de gör gällande

att datamaskinen inte kan göra mer än det den är konstruerad för. Det är helt riktigt. Men även den mänskliga hjärnan kan bara göra vad den är konstruerad för, med anmärkningen att den av någon konstig anledning är uruselt utnyttjad. Vilket för många är ett mysterium.

Cogitare – tankeprocessen

Allt sökande efter en lokal minneslagring någonstans i hjärnan har aldrig kunnat förklaras. Det finns heller inga associativa adresser eller länkar till något som vi skulle kunna bestämma vara lagrat i själva hjärnan. Idén om en lokaliserad lagring i en informationsenhet har redan övergivits. Den närmaste förklaring av lagring direkt i människan var att det skulle kunna byggas minnesmolekyler i cellerna. Men dessa byggen är nog mera det normala cellutbytet som alltid sker i de biologiska processerna. Nej, någon lagring behövs kanske inte överhuvudtaget, varken i hjärnan eller i några elektromagnetiska moln i atmosfären.

Hypotesen om någon minneslagring över huvudtaget stämmer säkert inte, istället ser det ut som om informationen först bearbetas och exformeras, och fördelas via hjärnbarkens neuron och synapser med omedelbar kvantmekanisk växelverkan, helt utan rumstid. Det omvända, framplockningen av minnesinformationen, sker enligt samma processer, i en interagerande växelverkan. För att felfria och snabba informationer skall kunna framplockas krävs effektiva olika ledtrådar eller koder. Dessa ledtrådar är länknings mellan de olika definitionsprocesserna: episodiska-, semantiska-, perceptuella-, samt det intuitiva, och kanske även med ett kollektivt minne, som möjliggör inspirationer.

Olika forskningsmetoder har använts för att mäta aktiviteten i hjärnan. Genom ”brain mapping” -metoder har man med PET (*positron emission tomography*), MRI (*magnetic resonance imaging*), och RCBF (*regional cerebral blood flow*) kunnat kartlägga vissa delar av hjärnans mycket avancerade minnesprocesser. Forskningen inom minneslagringsprocessen av information är relativt överens om att detta sker oberoende av minnessystemen och interagerar över hela hjärnbarken. Det lär alltså enligt flera forskningsresultat inte finnas några lagringsutrymmen över huvudtaget i själva hjärnan eller i något annat utrymme i människokroppen. Och till minnet hör även glömska. Glömska är paradoxalt nog en del av minnet. Det som glöms *är* något som glöms. Och detta som *är* kan alltid plockas fram ur minnet, beroende på angelägenheten och den individuella återminnesprestationen. Här får vi ta hänsyn till åldrande och sjukdomar. Det som man vill minnas framplockas med den egna viljan i relation med de associationer som fanns i sammanhanget. Det finns glömska som fungerar som skyddsmekanismer, bortträngande av obehagligheter och problem som individen inte själv tycks kunna lösa.

Vi känner alla till att vi nästan kan minnas något ”som om vi hade det på tungan” men ändå inte kan få fram det.

Orsaken till att det inte finns en enhetlig förklaring på vad glömska och minne egentligen är, kan bero på att vetenskapen ännu inte viljat koppla ihop tankemedvetandet med de kvantmekaniska processerna, men även uteslutningen av förklaringarna ur

de andliga traditionerna, i enlighet med cogitarebegreppet.

En tidigare vanlig förklaring till glömska, enligt en materialistisk beskrivning, var att det fysikaliska minnesspåret (engrammet) i hjärnan tynar bort om det inte används eller att det trängs undan av nyare minnesspår. Det finns emellertid inga klara neurofysiologiska forskningsresultat som kan bevisa denna teori. Däremot vet vi i dag, att det sker en ständig nybildning av hjärnans celler även i den åldrande hjärnan. Uppfattningen var tidigare att nybildningen slutade redan vid unga år. Denna nybildning avtar först mot livets verkliga slutskede. Man vet också, alldeles bestämt, att hjärnan mår allra bäst av att få användas så positivt som möjligt, då laddas faktiskt nybildningen av celler upp – hur gammal man än är.

Den nuvarande minnesförklaringen däremot, ligger närmare cogitarebegreppet, även om forskarna i dag inte alltid vill dra andliga slutsatser av denna uppfattning. Den allmänna minnesforskningen utgår för närvarande ifrån att all information man förvärvar finns alltid tillgängligt för minnet. Och svårigheterna att komma ihåg saker och sammanhang beror på att den tillgängliga informationen inte kan göras åtkomlig, att man inte utan extra ledtrådar kan hitta det man vill nå. Det finns ett starkt stöd för denna teori som kommer från undersökningar vilka visar att man just med effektiva ledtrådar kan göra all information åtkomlig. En stor del av minnesträning handlar om skapandet av effektiva ledtrådar.

Hjärnans neuroelektriska processer kan förklaras som skapelser i holistiskt tankemedvetande, oberoende och utanför rumstiden men i kvantmekanisk samtidighet. Det betyder att det inte behövs någon minneslagring alls. Allt existerar kvantmekaniskt utan någon tidspil.

All materia, men också allt tankegods kan transformeras i matematiska koder eller motsvarande impulser, inklusive det biologiska. DNA-koden har också sin matematiska beskrivning. Men allting behöver naturligtvis inte kunna förklaras, det är heller inte önskvärt.

Enligt relativitetsteorin kan ingen energiöverföring, i form av exempelvis informationsbärande signaler ske med högre hastigheter än ljusets hastighet. Men på kvantmekanisk nivå finns det ibland ingen tid eller hastighet, tidspilen är orelevant, och kvantfysikens lagar träder i kraft och gör sig gällande.

Den materialistiska ståndpunkten av i dag, kan mycket väl bero på de etiska kraven som ställs på forskningen och företagen, och som kan vara svåra att leva upp till. Inom den biotekniska industrin, exempelvis, arbetas det ofta med affärsdrivande projekt som är moraliskt oförsvarbara och stötande för allmänheten, men mycket lönsamt. Många ekonomer menar att företag sysslar inte med moral. I modern tid har även politiken närmat sig detta ställningstagande. När troende människor ställer sig på denna sida handlar det ofta om bekvämlighet och omaket att behöva ta ställning – velighet. Men där finns heller ingen andlighet! Om moralen utesluts i våra liv kan också framtiden bli mörk för kommande generationer, med tanke på den globala uppvärmningen.

Ytterligare skäl till den materialistiska ståndpunkten är givetvis den historiska aspekten, som i dagens samhällsvärderingar lett till en reaktion mot tidigare försyn- delser. Från upplysningstidens uppgörelse med en efterbliven och förtryckande kyrka – som helt var i symbios med en satanisk feodalism – till 1800-talets framväxt av den moderna naturvetenskapen, skapades den materialistiska världsbilden. Människan stod själv i centrum och var sig själv nog.

Med en historisk erfarenhet kring 1800-talets nya vetenskapliga världsbild, men också i kritik mot bland annat politiska och sociala förhållanden, och statens makt- kyrka utvecklades frikyrkor, fackföreningar och politiska rörelser. Feuerbach, Marx, Darwin, Nietzsche, Hume och en rad filosofer, gick till angrepp mot den politiska, orättfärdiga maktkyrkan och kungarna av Guds nåd.

Karl Marx tog två begrepp ur evangelierna och gjorde dessa till kommunismens viktigaste dogmer. Det religiösa ordet för gemenskap, ”communio”, fick ge namn åt den nya doktrinen. Och programförklaringen ”till alla efter behov – av alla efter för- måga”, blev populära omskrivningar ur evangelietexterna. Marx uteslöt Livsanden och ville sätta människan i centrum, som sig själva nog, och verkställa det jordiska para- diset. Det var kanske förståeligt med den tidens religionsförtryck där knappast kyrkan stod på de förtrycktas sida, men med vilka ödesdigra konsekvenser detta fick.

Människan fick dock sin erfarenhet, i en paradoxal historieprocess: allt tycks ha prövats i mänsklig tappning, allt utom en harmonisk kunskap om Livsanden för kärlek och rättvisa. Vi människor har säkert inte varit mogna att förstå denna kärlek, och det är säkert där själen kommit i kläm.

Paul Lindberg, 2007